

Enhver tvivlsomt, om ikke den praktiske Udførelse af de almindelige Dyrsfuer næsten vil være en Umulighed. Man veed, at de ældre Hingste ere af en meget lystig Natur; naar de komme sammen med Hopperne ved et saadant Dyrsfue, vil det næsten være umuligt at holde Orden ved en saadan Leilighed, og der vil udfordres en Plads, som der i Almindelighed ikke haves paa de Steder, hvor saadanne Dyrsfuer skulle holdes. Jeg kan heller ikke see, i hvad Forbindelse de, som hittet, staae med Kreaturholdet i det Hele, da jo Hesteproductionen vissest ikke kan siges at staae i den Forbindelse med Landbruget, som Produktionen af Faar og Sviin.

A. Sage: Det vil vistnok være Enhver klart, at jeg stemmer imod alle disse Præmieuddelinger. Jeg har ikke noget stort Haab om at faae Mange med mig; men dersom der skulde findes 14 ærede Medlemmer, som til 3die Behandling ville gaae med mig og stemme samtlige Præmier ud, saa skal det være mig en stor Glæde. Den første Præmie, der er foreslaaet, nemlig 6,600 Rd., er jo mindre farlig, deels paa Grund af, at Beløbet er lille og deels fordi det skal gives Foreninger, der slyde ligesaa meget til; men det Forslag, der er stillet om at give 11,000 Rd. ud til Præmier for Hingste, er efter min Mening fuldkommen urigtigt, Noget, jeg allerede oftere har bemærket. Der er dog adskillige Ting, der kunde tale for, at min Mening ikke er saa vrang; jeg skal i den Henseende ikke anføre Noget af mig selv, men holde mig til, hvad andre og bedre Talsmænd i denne Sag have sagt. Jeg vil da først tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, hvad de Herrer allerede have seet, at den ærede Ordfører for Finantsudvalget i 1851—52 hittede angaaende Præmieafsenet; jeg maa bede den høitærede Formand om Tilladelse til, under Forhandlingerne idag, af og til at læse Noget op. Ordføreren taler om, at den daværende ærede Minister synes at være i en vis Bakken, og saa siger han: „Paa den anden Side troer jeg, at han har ladet Uttringer falde, som gjøre det meget

sandsynligt, at han kunde være tilbøjelig til at bringe noget Bakken ind i det her fulgte System; thi, hvis jeg ikke har misforstaaet ham, lader det til, at han tænker paa at vende tilbage til den gamle Præmieuddeling ved Hestesfue. Men her maa jeg dog tillade mig at tilbagefalde i Erindringen, at vi hertilands i en lang Række af Aar have haft en saadan Præmieuddeling, og at det først var, efterat man havde indbudt til en almindelig Concurrence over hele Landet til Besvarelsen af Spørgsmaalet om Hesteavlens Forbedring, og efterat alle de Concurrenter, der havde indfundet sig, ved denne Leilighed eenstemmigt havde erklæret, at Erfaringens Vidnesbyrd var for, at disse Præmieuddelinger ved Hestesfue vare aldeles uhenftsmæssige, idet der ikke paa Stuet kunde baseres nogen tilfærelselig Dom — at det først var da, at disse Præmieuddelinger ved en kongl. Plakat af 23de Februar 1837, som jeg har liggende for mig, og som er ledsaget af særdeles velstrevne Motiver, deels strax, deels efter en Periode af 6 Aar aldeles afflaffedes. Vilde man nu vende tilbage til dem, maatte man sandelig have en Erfaring at støtte sig til, hvorpaa man kunde begrunde en saadan Afvigelse fra Systemet, og hvorved man kunde gjenbringe de Beskyldninger, som maaffee ikke ubegrundet ere anførte af Udvalget.“

Disse Uttringer troer jeg passe den Dag idag. Med Hensyn til den kongelige Forordning, saa ligger den her, og deri siges, at Kongen ikke længere finder, at Præmierne ere et hensigtsmæssigt Middel til Hesteavlens Fremme, og derfor blive disse Præmier afflaffede. Hvad er der nu hændet siden, som skulde gjøre, at det nu skulde være et rigtigt System? Jeg vil ikke tale om, at man i andre Lande, navnlig i Frankrig, hvor der, efter hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Hegermann-Lindencrone) oplyste ved første Behandling, er gjort saa meget for Hesteavlens, aldeles har afflaffet disse Præmier; men vi kunne holde os til vort eget Land.